

Баркарола

Юрій Федькович

Сонце заходить, лідо леліє,
У сріблі луни лагуна мріє,
А гондоліре, кращий Аполла,
Пустився барков долів на море...

"О, де ж ти правиш? О, де гадаєш?
Дожів чертоги чого минаєш?"
"Що мені дожі? що їх коруна?
Поуз Ріальти — там моя дума!"

"О сеніора, чи ти не чуєш?
Чи вбогим Марком уже гордуєш?
Ах, сли гордуєш, то хоть спогляни,
Як вірний Марко в море потане!"

Аж тут втворюєсь стиха віконце,
А в нім являєсь красна, як сонце:
"О саго тіо! Де ж так барився?
Чи не на зорю де задивився?"

"О нє, мадонна! Зорі сіяли,
Доки у твої не заглядали,
У твої очі, кращі від зорі,
Кращі жемчуга, глибші дна моря".

Місяць заходить, море леліє,
Порожнов барков по фалях віє...
Де ж молод Марко, що нехав барку?
Чи в сеніори, чи на дні моря?..

До 1876 р.